

fart, men en Sag, som vedrører Trafikken i al Almindelighed. Naar der saa endelig siges i Motiverne, at naar man har tænkt paa at ansætte Konsuler i Konstantinopel, Bangkok og Shanghai, var det af Hensyn til den Konsulerne i disse Byer tillagte Domsmyndighed, er det saa ikke ogsaa en Sag, der gaar uden for Skibsfarten og vedrører alle andre Medlemmer i vort Samfund, som komme til de Steder? Men jeg vil yderligere nævne, at det i sin Tid var Meningen, at de fast ansatte Konsuler virkelig skulde have andre Hverv end blot at virke for de Skibe, som anløbe den Havn. De skulde afgive Beretninger til Regeringen og derfor sætte sig ind i de forskellige Forhold og Virksomheder i de forskellige Lande for derved at gavne vort Haandværk og Industri og desuden rundt omkring i Verden gavne den store Mængde af vore Medborgere, som rejse i Udlandet. Det er derfor urimeligt, at Skibsfarten alene skal bære Udgifterne ved disse Menneskers Væning. Jeg skal nævne, at der blandt de Byer, der ere anførte som Konsulatpladser, ogsaa findes en saadan By som f. Eks. Chicago, men den kunne vi dog ikke være farende paa. Endelig er der London og Stockholm, men der have vi jo Gesandtskaber med Sekretærer, og er det saa virkelig nødvendigt der at ansætte en kostbar Konsul? Vore Skibe have der ubetinget deres Ekspeditionskontorer og alle de Handelsforbindelser, de behøve. Der er ikke af Hensyn hertil Spør af Brug for saadanne Konsuler, og skulde der for øvrigt paa de Steder være Spørgsmaal om den Slags Bistand, saa have vi jo der Gesandtskaberne, som kunne hjælpe. Paa alle disse Steder er der ikke Spørgsmaal om, at det væsentlig er hele det rejsende Publikum, som har Gavn af Konsulerne. Hvad Skibene angaar, som komme til de Steder, have vore Skibsrederier deres særlige Huse, som de henvende sig til uden i mindste Maade at have Brug for Konsulater. Jeg fastholder altsaa vedblivende, at det er en uretfærdig Afgift, der hviler paa Skibsfarten, naar man væsentlig vil lønne Konsulerne gennem de Konsulatafgifter, som Skibene betale. Jeg indrømmer dog, at som Forholdene nu en Gang ere, vil et Lovforslag som dette bringe en meget væsentlig og betydelig Fremgang i Forhold til Fortiden, navnlig i den Henseende, at Skibene, hvor de komme frem, ere blevne fritagne for de byrdefulde Henvendelser til Konsulerne, ligesom der jo ogsaa staves en lettere Maade at betale Afgiften paa. Men jeg finder, at Afgiften stadig er for høj, og at det er af største Interesse for os Agrarer at saa

nedsat saa meget som muligt alle Afgifter, som hvile paa Skibsfarten, altsaa baade Konsulatafgiften og andre Skibsafgifter. Jeg anbefaler saaledes at forkaste Vædringsforslag Nr. 3 og at stemme for Vædringsforslag Nr. 4, men for øvrigt henstiller jeg til det ærede Finansudvalg og den højtærede Minister, om man ikke til tredje Behandling kunde saa en ny Vædring til Loven, hvorved Afgiften yderligere nedsættes.

J. Sage: Det glæder mig, at den ærede Ordfører straks indrømmede, at den Forandring, der er stet med Hensyn til Skibsmaalingen, idet man gaar over fra vore gamle Maaleregler til English rule, ækvivalerer rigelig den lille Forøgelse, her er Tale om at lægge paa Dampskibene ved en Forhøjelse af Konsulatafgifterne. Saa snart man er enig om, at Dampskibene ikke saa nogen forøget Byrde, kan man se med en vis Ro paa de Klager, der rejse sig om Overbeholdelse. Saa drejer det sig i Virkeligheden om, hvor vidt den Afgift, der i det hele er lagt paa Søneringen, ganske i Almindelighed er for høj baade for Dampskibe og Sejlskibe. Nu skal jeg ikke komme tilbage til, hvad der er udtalt fra flere Sider, at der bestandig er stet Meddelelser i Skibsfart og paa andre Maader; Havneafgiften i København, som indirekte spiller en stor Rolle, er bortfalden eller nedsat, og der er gjort mangfoldige Indrømmelser Nar efter Nar, hvilket ikke maa glemmes, naar der er Tale om Statter. Hvorledes stiller det sig med Hartkornsafgifter, Hygningsafgifter og Forbrugsafgifter? Har der maaske ikke været de samme Klager hvert eneste Nar fra alle Sider over disse? Det lader til, at saa snart Søarten klager, skal man øjeblikkelig afhjælpe det, og saa er det en stor Uret ikke at hjælpe. Men naar de andre komme og klage, saa kunne de klage saa meget, de ville, om det skal være i 20 Nar — der er ingen, der bekymrer sig om det. Da man endelig skulde lette lidt ved Sukker- og Petroleumstold, blev der straks lagt paa Mlet; og de andre Afgifter, Hartkorn- og Hygningsafgifter, har man ganske ladet ligge. Nu anføres der: ja, men Skibsfarten har sin Konkurrence i Udlandet og de andre have deres i Indlandet; men det er en ren Wildfarelse. Alle vore eksporterende Erhverv, specielt Agerbruget, har netop Konkurrence i Udlandet lige saa fuldt som Skibsfarten. Og tror man ikke, at det vilde være en overordentlig Lettelse for mange af dem, der sidde haardt i det, om de kunde saa deres Hartkorn lettet, de kunne da saa meget lettere sælge deres Korn i Udlandet, og hele